వాళ్ళిద్దరూ ఒకళ్ళనొకళ్లు మోసం చేసుకుంటారు. ఒకళ్ళకొకళ్ళు ప్రాణం పోసుకుంటారు. సరిగ్గా రెండేళ్ళ క్రితం పింపోడువలస నుంచి రథమేణి, నిమ్మగుడ నుంచి రత్నమణి గాలికొండపురానికి వలస వచ్చారు.

కొండలకి కిందనున్న శృంగవరపుకోట, కొత్తవలస, విజయనగరం లాంటి చోట్లకెళ్ళి బియ్యం, ఉప్పు, కందిపప్పు, చీరలూ, చిన్నపిల్లల బట్టలూ, సీవండి గిన్నెలూ టోకుధరకి కొనుక్కుని వచ్చి గాలికొండపురం, సుంకరమెట్ట, పిప్లిగుడలలో జరిగే సంతలో దుకాణాలు పెట్టి అమ్ము తుంటారు.

ధరాకాహికం

అడవుల మధ్యలోనూ, కొండల దిగువల్లోనూ ఉన్న పులుగుడ-బోయిగుడ-కిపర్ల-బందవలస-జాలాడ లాంటి మారుమూల గ్రామాల నుంచి వచ్చే గిరిజనులు కమలాఫలాలూ, చింతపండూ, కుంకుడుకాయలూ, ఒలిసి గింజలకి పట్నాల నుంచి తెచ్చిన సామాన్లు అమ్ముతుంటారు. పాపం మన తెగవాళ్ళే అన్న ఆలోచన లేకుండా అక్కడి అమాయకమైన ఆటవికుల్ని దబాయించి దగా చేసి అమ్మకాలు సాగిస్తుంటారు. అలా వాళ్ల దగ్గర సంపాయించిన పంటల్నీ, గింజల్నీ తిరిగి పట్నాల్లో అమ్ముతుంటారు.

అస్తమానం పట్నాలు తిరిగి రావడం వల్ల అక్కడి షోకులూ, షావుకార్ల దగ్గర పదేపదే బేరాలు చెయ్యడం వల్ల వాళ్ళ తెలివితేటలూ బాగా నేర్చారు వాళ్ళిద్దరూ.

క్రిష్ణమూర్తిని మొట్టమొదటిసారిగా సిమిలిగుడ సంతలో చూసింది రత్నమణి.

ఈమధ్య కాలంలో ఆ ప్రాంతాన విషజ్వరాలు విపరీతంగా వచ్చి దారుణంగా చనిపోతున్నారు జనం. శిమిలిగుడ సంతలో చిన్న శిబిరంలాంటిది వేసుకుని నిలబడ్డ క్రిష్ణమూర్తి అక్కడికి వచ్చిన గిరిజనులందరికి విషజ్వరం అనేది రాకుండా ముందు జాగ్రత్తగా ఇంజక్షన్లు చేస్తున్నాడు. ఎవరన్నా డబ్బులు ఇవ్వబోతుంటే ససేమిరా వద్దంటున్నాడు.

ఏ ఆదాయం ఆశించకుండా ఈ పని ఎందుకు చేస్తున్నాడీ పట్నం మనిషి? అనుకుంది అతన్ని చూస్తున్న రత్నమణి. రథమేణి దగ్గరకెళ్ళి అడిగింది రత్నమణి.

“వేసుకున్న బట్టలూ అవీ చూస్తుంటే డబ్బున్నవాళ్ళా ఏమాత్రం కనపడ్డంలేదు. కనీసం మందుల ఖర్చుల క్కూడా తీసుకోవడం లేదు కదా?” అతన్నే చూస్తూ ఎదురు ప్రశ్న వేసింది రథమేణి.

అతనలా ఎందుకు చేస్తున్నాడో ఏమాత్రం బోధపడ్డం లేదా ఇద్దరికి. అప్పుడప్పుడూ ఏసుప్రభువు మతం వాళ్ళు వస్తుంటారు ఆ ప్రాంతానికి. ఊరికే చాలా వస్తువులిచ్చి తమ మతంలో చేరమంటారు వాళ్ళు. ఇతను ఆ బాపతు మనిషిగానీనా అని ఆరాతీ స్తే కాదని తెలిసింది. పోనీ ప్రజలకి ఉచితంగా సేవ చెయ్యాలంటే కాస్త స్తోమతు కావాలి.

ఏమీలేని, ఏమీకాని ఈ మనిషి ఆ పని ఎందుకు చేస్తున్నట్టు? ఏది ఏమైనప్పటికీ ఇతను ఆశిస్తున్నది మాత్రం ఏదో ఉంది అనిపించింది.

చీకటి పడుతోంది.

ఇలాయి బుడ్లూ, పెట్రోమాక్స్ లైట్లు, హరికెన్ లాంతర్లు గల దుకాణాల వాళ్ళు తప్ప తక్కిన వాళ్ళంతా సర్దేసుకుంటున్నారు. పెట్రోమాక్స్ లైటు సౌకర్యం లేకపోవడంతో తన టెంట్ విప్పేసి ఒకచోట కూర్చున్న క్రిష్ణమూర్తి దగ్గర కొచ్చిన రత్నమణి, రథమేణి చాలా ప్రశ్నలు వేశారు.

కడప దగ్గరున్న రాజంపేట వాళ్ళ ఊరట. ఆరెంపీ సర్టిఫికెట్టుందిట. ఈ ప్రాంతంలో ప్రజలకి ఉచితంగా వైద్యం చేసి ఇక్కడ స్థిరపడిపోదామని వచ్చాడట.

ఈ రాత్రికి ఈ ఊళ్ళో ఎక్కడుండాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు.

“వైద్యం ఊరికే చేస్తున్నావ్... మందులన్నీ అయిపోతే ఏం చేస్తావ్?” అడిగింది రత్నమణి.

“అప్పుడు నా పరిస్థితి చూసిన జనమే సాయం చేస్తారనుకుంటున్నాను” అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

అతనెంత నిజాయితీగా మట్లాడుతున్నా మొత్తానికి అతనేదో ఆశిస్తూనే ఇక్కడికొచ్చాడనిపించింది రథమేణికి. ఆదేమాట అతనితో అనేసింది.

"అబ్బే మీరు తప్పుగా అంచనా వేస్తున్నారు నా గురించి" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"మీరు ఇక్కడ ఉండటానికి లాడ్జింగులయ్యా ఉండవు. కనీసం డాబా ఇల్లు గలవాళ్ళు కూడా లేరు ఇక్కడ. మాది ఇక్కడికి దగ్గర్లోనే వున్న గాలికొండపురం. ఈ రాత్రికి మా ఇంట్లో ఉంటానంటే మీ ఇష్టం" అంది రథమేణి.

కాస్సేపు తటపటాయించిన క్రిష్ణమూర్తి చాలా ఇబ్బందిపడుతూనే వాళ్ల కూడా వెళ్ళాడు.

ఆ రాత్రికి ఆ ఇద్దరితోనూ కాస్త స్నేహం కలిసింది. ఒక వారంరోజుల పాటు వాళ్ళింట్లోనే ఉండిపోయాడు. ఈ వారం రోజులు వాళ్ళ కూడా సంతలకెళ్ళి ఫ్రీ మెడికల్ సర్వీసు చేస్తూనే వున్నాడు.

దగ్గర్లో వున్న డుమ్రిగూడా అనే ఊళ్ళో ఒక గిరిజన స్త్రీకి కడుపులో బిడ్డ అడ్డంపడి ప్రసవం కనాకష్టమైతే రాత్రికి రాత్రే ఆమెని గాలికొండపురంలో ఆగే పాసింజరెక్కించి పట్నం తీసుకెళ్ళడంతో క్రిష్ణమూర్తి మీద అక్కడివాళ్ళకి కాస్త గుర్తింపు ఏర్పడింది.

క్రిష్ణమూర్తి సంతలకెళ్లినప్పుడు మీరెక్కడ ఉంటున్నారని జనం అడిగితే మధ్యలో కొచ్చేసిన రథమేణి, రత్నమణి 'మా ఊళ్ళో... మా ఇంట్లోనే' అని చెప్పేవాళ్ళు.

*

కేవలం ఇద్దరికి మాత్రమే సౌఖ్యంగా ఉండటానికి పనికొచ్చే రెల్లుగడ్డి పాక అది. ఇద్దరమే ఉంటాం గదా అన్న ఆలోచనతో ఇనప్పెట్టెలా కట్టుకున్న ఆ పాకని పేడతో అందంగా అలుక్కని ముగ్గు పెట్టుకున్నారు. ఇప్పుడు చేరిన మూడో మనిషి ఒకమూల ముడుచుకు పడుకున్నా అర్ధరాత్రి అయ్యేసరికి అతని చెయ్యో, కాలో ఆ ఇద్దరాడాళ్ళకీ తగిలి కోరికలు చింతనిప్పుల సెగల్లా రగులుకోవడం మొదలెట్టాయి. అలాంటి విషమ పరిస్థితులెన్ని ఏర్పడ్డా సభ్యతగా ఒక పద్ధతిలో పడుకునేవాడు. ఎలాంటి ఆవేశం కలగనట్టే ప్రవర్తిస్తున్నాడు. నిజమేనా అనిపించేది వాళ్ళకి.

సరిగ్గా వారం తర్వాత ఆ రెల్లుగడ్డి పాక దగ్గరికి రావడం మొదలెట్టారు జనం.

పాక ముందు హాస్పిటల్ పేరు రాసిన ఒక బోర్డు. దాని పక్కనే ఒక హుండి పెట్టాడు. వచ్చిన వాళ్ళని నోరు మెదిపి ఏమీ అడక్కుండా వైద్యం చేస్తూనే ఉన్నాడు. ఎవరన్నా ఏంటిదీ అనడిగితే ఒక హాస్పిటల్ కట్టుకుని ఈ కొండల మధ్య ఉండిపోవాలనుకుంటున్నట్టు మాత్రం చెప్పేవాడు. ఉన్నవాళ్లు హుండిలో ఏవన్నా వేసేవారు; లేనివాళ్ళు లేదు.

*

"గాలికొండపురంలో ఆగే పాసింజరెక్కి సరుకు కొనుగోలుకు బయల్దేరినప్పుడు ఏమో అనుకున్నాను తెలివైనోడు క్రిష్ణమూర్తి డాక్టరు" అంది రత్నమణి.

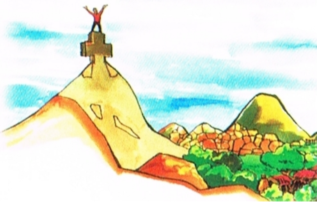

"ఏం చూసి అంటున్నావ్?" అడిగింది రథమేణి.

"ఇంజక్షన్ చేసి రెండు రూపాయలు అడిగితే చేయించుకున్నవాడికి అక్కడితో పోద్ది. కానీ ఇక్కడ హుండి పెట్టాడు."

"హాస్పిటల్ కడతానంటున్నాడు కదా?"

"ఎప్పుడు?"

"ఎవరి దగ్గరో అన్నాడట... అంతా కలిసొస్తే వచ్చే సంవత్సరం అని."

"అంటే వచ్చే ఏడు దాకా హుండీ తియ్యడు. సిమ్మెంటుతో కడతాడా. అద్దాలతో కడతాడా? పచ్చి వెదుళ్ళు పాకేసి జమ్ముగడ్డి నెయ్యడాని కెంతవుద్ది." రత్నమణి విశ్లేషణకి ఆలోచనలో పడింది రథమేణి.

జనానికి కావలసింది గోరంత చేస్తూ తనక్కావలసింది కొండంత లాక్కునే తెలివైన క్రిష్ణమూర్తి ఈ అరణ్యంలోకి రావడం నిజంగా తనలాంటి వాళ్ళ అదృష్టం. ఇంత గొప్పవాణ్ణి నా అనిపించుకోకుండా పోవడం నేరం. అటువైపు నించి రత్నమణి కూడా ఇదే దారిలో ఆలోచిస్తుందని తెలీని రథమేణి ఆలోచనలు అలా సాగుతున్నాయి.

*

తన పినతల్లి కూతురు రజస్వల అయింది రమ్మని కబురొస్తే సొంత ఊరయిన నిమ్మగుడ బయల్దేరింది రత్నమణి. సంతకని బయల్దేరిన రథమేణి ఒక అడవికోడి పట్టుకుని మధ్యాహ్నానికే ఇంటికొచ్చేసరికి బాగా ముసురు పట్టేసింది. ఎక్కడా ఆగకుండా వీస్తున్నాయి తూరుపుగాలులు. హరిబొందు అనే కుర్రాణ్ణి పిలిచి రాత్రికి సొలపకల్లు కుండ సంపాయించమని పురమాయించింది.

సాయంత్రం కాకముందే చీకటి పడిపోయింది. సన్నగా మొదలయిన వర్షం జల్లు క్షణాల కాలంలో వుధృతమై పోయింది. కొండల మీద వున్న టేకు వృక్షాలు, యూకలిప్టస్ ప్లాంటేషన్లు ఇష్టానికి ఊగిపోతున్నాయి. కాఫీ తోటలున్న ప్రాంతమంతా చీకటిమయం అయిపోయింది.

ఉడుకు నీళ్ళు మంచి వాసనొచ్చే సబ్బుతో స్నానం చేసి రథమేణి చెక్కపెట్టె లోపల దాచుకున్న నైలెక్స్ చీర తీసి కట్టుకుంటుండగా వచ్చేసింది పురమాయించిన సొలప కల్లుకుండ. అది పట్టుకుని క్రిష్ణమూర్తి దగ్గర కొచ్చింది.

"చూస్తుంటే తుఫానులాగుంది. కల్లు తాగుదామా ఇవాళ?" అంది.

"రత్నమణికూడా ఉంటే బాగుండును?" అన్నాడు.

"అది లేనప్పుడే బాగుంటుంది... రా తాగుదాం."

"ముందు నువ్వు మొదలెట్టు."

సగం తాగేసిన ముంత అతని కందించింది. అలవాటులేని వ్యవహారం. "ఇంకొంచెం తాగు" అన్నాడు.

సొలపకల్లు మహత్యం చిత్రమైంది. తాగడం మొదలెట్టాలే కాని ఇక ఆపబుద్ధి కాదు. మళ్ళీ తాగడం ప్రారంభించిన ఆమెని మాటల్లో పెట్టాడు. అందులో పడ్డ ఆమె, తనకి తెలీకుండానే కుండలో ఉన్నది మొత్తం

తాగేసింది. తాగుతూ మాట్లాడ్డం వల్ల తలకి బాగా ఎక్కింది నిషా. మామూలు మాటల్లోంచి శృంగారానికి సంబంధించిన అంశాలు మట్లాడ్డం మొదలెట్టిన రథమేణి ఒంటి మీద నైలెక్స్ చీర నెమ్మదిగా ఊడిపోవడం మొదలెట్టింది. తను వివస్త్రని అవుతున్నానన్న సంగతి ఏ మాత్రం పట్టించుకోకుండా అతని శరీరం మీద చేతు లేసింది. మృదువుగా మాట్లాడుతూ మొత్తం మీద ఆమె నుంచి తప్పించుకున్నాడా వర్షం రాత్రి.

మర్నాడు పొద్దుటికి తెలివొచ్చిన రథమేణి రాత్రి అతని విగ్రహాన్ని, నిజాయితీని గుర్తు చేసుకుని ఆశ్చర్య పోయింది. నిజంగా ఇతను నిజాయితీపరుడే! ఇంకెప్పుడూ ఇతని దగ్గరలా ప్రవర్తించకూడదు అనిపించింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఇతను నా సొంతం కావాలని కూడా అనిపించింది.

*

ఆ దండకారణ్యంలో మరీ మారుమూలనున్న కుగ్రామాల్లో జనం తనుంటున్న గాలికొండపురానికి రావడం ఇబ్బందవుతుందన్న విషయం గ్రహించిన క్రిష్ణమూర్తి విజయనగరం వెళ్ళి ఒక గుర్రం కొనుక్కొచ్చి ప్రతిరోజూ సాయంత్రం దానిమీద లోపలున్న గ్రామాలన్నీ తిరిగివస్తుంటే పరిసరాల్లో జనానికి తన మీద అపారమైన విశ్వాసం ఏర్పడింది.

అలా గుర్రం ఎక్కి తిరుగుతున్న క్రిష్ణమూర్తి యువరాజులా అనిపించాడు రత్నమణికి.

మొన్న తను ఊళ్ళో లేనప్పుడు రథమేణి చర్య అప్పుడే తన చెవుల్లో పడ్డంతో ఇతను ఆడదాని ఉద్రేకా నికి లొంగే బాపతు కాదు అనుకుంది.

నిజంగా అలాంటి మనిషే అయితే ఇన్నాళ్ళ నుంచి ఇద్దరి మధ్యా పడుకుంటున్నాడు. ఏనాడైనా చలిం చాడా? వెర్రి రథమేణి తను లేనప్పుడు తనని మోసం చేసి ఎంత వెర్రిపని చేసింది అనుకుంది.

ఒక మంచు కురుస్తున్న వెన్నెలరాత్రి క్రిష్ణమూర్తి దగ్గరకొచ్చిన రత్నమణి అలా లోయలోకి షికారు తీసుకెళ్ల కూడదా నన్ను అంది.

సరే అని లోయలోకి తీసుకెళ్ళాడామెని.

పగలే జనసంచారం వుండని ఆ లోయలో ఆ వెన్నెలరాత్రి వేళ వాళ్ళిద్దరే కూర్చుని వున్నారు.

జనాన్ని తనెలా మోసం చేసి సంపాయించగలదో, లౌక్యం అనేది ఇంకా తనకి ఎంత బాగా తెలుసో క్రిష్ణమూర్తికి వివరించిన ఆ స్త్రీ నువ్వు కూడా తెలివైన మోసగాడివే కనక మనిద్దరం ఒకటైతే రాజురాణీల్లాగా పదికాలాలపాటు ప్రాంతాన్ని పరిపాలించొచ్చు అంది.

గట్టు తెగిన గోస్తనీ నదిలా ఆమెని మొత్తం వాగనిచ్చి "బాగా పొద్దోయింది మరి బయలుదేరదామా" అన్నాడు మృదువుగా.

మరీ రెచ్చిపోయిందామె దాంతో.

ఏ విధమైన ఆవేశానికి గురవ్వకుండా నవ్వుతూనే వున్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

కాస్సేపటికి బూతులు కూడా మొదలెట్టింది.

ఆ వెన్నెలలో అలా నవ్వుతూనే వున్నాడు తప్ప ఎలాంటి సమాధానం లేదు.

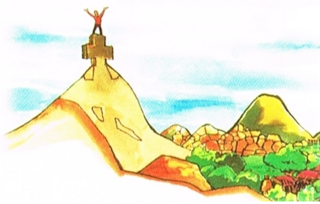

బాగా తెల్లవారాకా ఆమెని తీసుకెళ్ళి ఇంటి కాడ దింపేశాడు.

ఆ ఇద్దరాడాళ్ళలో ఏ ఒక్కరికి లొంగడం లేదు. క్రిష్ణమూర్తి నా మనిషంటే నా మనిషని కొట్టుకు చచ్చి పోతున్నారు.

ఒకళ్ళకి తెలీకుండా ఒకళ్ళు గేలాలు వేస్తూనే వున్నారు అతని మీద.

అతను మాత్రం వాళ్ళ ఆవేశానికి, వెర్రిచేష్టలకి అతీతంగా ఉంటూ తనే ఆశయంతో ఈ ప్రాంతాని కొచ్చాడో దానికోసమే నిరంతరం కృషి చేస్తున్నాడు.

*

హుండీలో పోగయిన డబ్బు మొత్తం అణాపైసల్తో లెక్కకట్టాడు. వాటిలో ఒక్క పైసా తనకోసం వుంచు కోకుండా కొత్తవలస వెళ్ళి ఇటుకా, సిమ్మెంటూ, ఇనుప ఊచలూ కొన్నాడు. లక్కవరపుకోట వెళ్ళి తాపీమేస్త్రులను తీసుకొచ్చాడు.

కొన్నాళ్ళకి ఒక చక్కని హాస్పిటలు తయారైంది ఆ ప్రాంతంలో. అదంతా చూసిన స్త్రీలిద్దరూ క్రిష్ణమూర్తి గురించి వేసిన తమ అంచనాలు తారుమారయ్యాయి అనుకున్నారు. ఇతను వాళ్ళనుకున్న మోసగాడు కాదు. ఒక సత్సంకల్పంతో ఇక్కడికొచ్చిన నిజాయితీపరుడనుకున్నారు.

ఆడవాళ్ళ కాన్పుల విషయంలో వస్తున్న సమస్యలు గ్రహించి శమంతకమణి అనే ఒక నర్సుని తీసు కొచ్చాడు. నిజమే ఇతను మనలాంటి ఆడవి మనుషులకెందుకు సొంతమవుతాడు?

ఆడాళ్ళ కురుపులు కడుగుతూ, పురుళ్ళు పోస్తున్న ఆ నర్సునే పెళ్ళాడతాడు త్వరలో. ఆముదం వాసనేసే మనం ఎలా పనికొస్తాం.

అసలతన్ని సొంతం చేసుకోవాలని వేసిన అంచనా ఎంత తప్పు అనుకున్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

*

ఆరోజు...

చల్లటిగాలి వీస్తోంది గాలికొండపురంలో.

ఆ ఊరిజనం, ఆ చుట్టుపక్కల ఊళ్ళ జనం ఆంజనేయస్వామి గుడి చుట్టూ గుమిగూడి పోయి వున్నారు. వాళ్ళంతా సంబరం చేసుకోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్టున్నారు.

కొద్ది క్షణాల్లో ఏవో ప్రభలు జరగబోతాయి అన్న వాతావరణం కనిపిస్తోందక్కడ.

చిలకలగడ్డ సంత నుంచి అప్పుడే ఊళ్ళోకొచ్చిన వాళ్ళిద్దరికీ ఏమాత్రం అర్థంకావడం లేదు.

ఎవర్నడిగినా ఆంజనేయస్వామి గుడి దగ్గరకి రండి, మీకే తెలుస్తుంది అంటున్నారు.

అక్కడేముంది?

ఏం తెలుస్తుంది అన్న ఉత్కంఠతో దేవుడి గుడి వున్న గాలికొండ ఎక్కినవాళ్లు అక్కడ జరుగుతున్న దృశ్యం చూసి అవాక్కయి నిలబడిపోయారు.

క్రిష్ణమూర్తి పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాడు.

పెళ్లి జరుగుతుంది వాల్తేరు నుంచి వచ్చిన ఆ నర్సుతో కాదు.

అడవిలో చెట్లకి కాసే పళ్లు కోసుకుని, పుల్లలు ఏరుకు బతికే బీద గిరిజన స్త్రీ అయిన సుంకి దుర్గ కూతురు పద్మతో.

ఈ మారుమూల జనానికి సేవలు చెయ్యడానికొచ్చాడు. ఆఖరికి అర్ధణా ఇచ్చినా వద్దని రాత్రీ పగలూ తేడా తెలీకుండా సేవలు చేస్తూ చివరికి ఈ జాతిలో పిల్లనే పెళ్ళి చేసుకుని ఇక్కడి ఆదిమవాసుల్లో ఒకడయ్యాడు.

స్వార్ధం అంటే ఏమిటో తెలీదు ఇతనికి. నిజాయితీకి నిర్వచనం చెప్పాలంటే క్రిష్ణమూర్తి పేరే చెప్పాలి.

పొగుడుతున్న జనంలో రథమేణి, రత్నమణి కూడా చేరారు. అతని గురించి వేసిన అంచనాలన్నీ నిజంగా తారుమారయ్యాయి. ఎలాంటి లోపం ఎంచుదామన్నా ఏదీ దొరకడం లేదు అతన్లో.

అపార్ధం చేసుకున్నాం... నిజంగా అతను మహానుభావుడే అన్న స్పృహ వచ్చిన వాళ్ళిద్దరూ అందరి కంటే ఎక్కువగా పొగడ్డం మొదలుపెట్టారతన్ని.

కానీ... ఆ అరణ్యానికి మధ్యలో వేల ఎకరాల్లో వున్న భూములూ, కొండలూ సొంతం చేసుకునే హక్కు ఒక్క గిరిజనుడికే వుంది.

కింద నుంచి వచ్చిన గిరిజనేతరుడు కొందామన్నా ఒప్పుకోదు ప్రభుత్వం.

కనీసం చిన్నిల్లు నిర్మించుకునే హక్కుకూడా లేదు కిందివాడికి. మరి సొంతం కావాలంటే...

అక్కడి గిరిజనుల్లో ఒకడు కావాలి.

గాలికొండపురం చుట్టుపక్కలున్న కొండల్లో విలువైన వజ్రాలు చాలా పడుతున్నాయి.

వీటి గురించి బాగా తెలుసుకున్న క్రిష్ణమూర్తి మామూలు మనిషిగా అక్కడికొచ్చాడు.

ఒక ఉత్తమమైన, నిజాయితీపరుడైన డాక్టరుగా పేరు సంపాదించాడు.

తను తప్పు చేసినా, కాదు రైటు అని జనం తిరగబడేంత గొప్ప పేరు సంపాదించాడు.

తెలివైన స్త్రీని పెళ్ళి చేసుకుంటే భవిష్యత్తులో వచ్చే సమస్యలేంటో ముందే గ్రహించడంతో అలాంటి వాళ్ళని దూరంగా వుంచి, అమాయకమైన గిరిజన యువతి పద్మని పెళ్లి చేసుకున్నాడు.

కానీ అతని నర్సుగా వచ్చిన శమంతకమణిని అంతకుముందే పెళ్లి చేసుకున్నాడన్న విషయం అక్కడి అమాయకమైన జనానికే కాదు; తెలివైన రత్నమణి, రథమేణిలకు్కూడా తెలీలేదు.

అప్పటికే కాదు; ఎప్పటికీ తెలీలేదు.

స్వాతి సపరివారపత్రిక
17 అక్టోబర్ 1997